

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 208/2019
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Планојевић адвокат из ..., против туженог АД „Књаз Милош“ из Аранђеловца, чији је пуномоћник Александар Бугарин адвокат из ..., ради поништаја одлуке о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2967/17 од 04.07.2018. године, у седници већа одржаној дана 09.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2967/17 од 04.07.2018. године, става првог изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Аранђеловцу П1 222/16 од 21.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог о отказу уговора о раду број .. од 12.05.2014. године којим је тужиоцу престао радни однос закључно са даном достављања тог решења - 19.05.2014. године, и да се обавезе тужени да врати тужиоца у радни однос на неодређено време, на радно место које одговара тужиочевој стручној спреми и стручној оспособљености у року од осам дана од дана достављања пресуде. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да исплати туженом трошкове парничног поступка у износу од 178.500,00 динара у року од осам дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2967/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Аранђеловцу П1 222/16 од 21.03.2017. године у првом ставу изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Аранђеловцу П1 222/16 од 21.03.2017. године у другом ставу изреке који садржи одлуку о трошковима парничног поступка и предмет у укинутом делу враћен истом суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. и члана 441. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код туженог уговором о раду од 19.09.2005. године. Између странака закључено је више уговора о раду, између осталог и анекс од 12.06.2013. године којим је тужилац распоређен на радно место возача камиона. Тужиоцу је 20.02.2014. године издат путни налог са уписаном релацијом Београд-по потреби. Тог дана, при повратку из ... у магацин туженог у ..., тужилац је свратио у улицу др. ... у ... и од свог пријатеља преузео канту моторног уља од 20 литара за своје личне потребе, коју је ставио у кабину камиона туженог и превезао до ... а затим пренео у своје возило. Тим поводом тужилац је дао и писмену изјаву од 21.02.2014. године у којој је потврдио да је при повратку са туре свратио у означену улицу како би преузео раније договорену количину моторног уља за своје потребе и да се на том месту задржао петнаестак минута. Тужени је 07.05.2014. године доставио тужиоцу упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду, у којем је овај догађај оквалификовао као стицај више повреда радних обавеза из члана 70. став 1. Колективног уговора. Тужилац се писмено изјаснио на дато упозорење тако што је признао да је при повратку са туре скренуо са трасе пута којом је требало да се врати у објекат туженог и да је том приликом преузео херметички затворену канту моторног уља коју је ставио у кабину камиона. Синдикална организација, чији је тужилац био члан, дала је мишљење да тужиоцу није оправдано изрећи отказ уговора о раду. Тужени је 19.05.2014. године донео решење којим је отказао тужиочев уговор о раду због учињених повреда радне обавезе из члана 70. став 1. Колективног уговора које су биле наведене и у упозорењу. Тужени је иначе толерисао уобичајену праксу возача да у возилима туженог превозе ствари намењене за личну употребу.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 179. Закона о раду одбио тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду. По становишту тог суда, тужилац је учинио повреде радне обавезе које су му стављене на терет, што је и сам признао, с тим што није прихватио његове тврдње да је изјаве потписао под притиском, а наводе да другим запосленима који су поступали на исти начин као и он није отказан уговор о раду сматрао ирелевантним по законитост оспореног решења.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио првостепену пресуду у погледу одлуке о главној ствари, јер је донета правилном применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и одредби уговора о раду, односно Колективног уговора туженог. По становишту тог суда, тужилац није учинио све повреде радне обавезе које су му упозорењем, а затим и оспореним решењем стављене на терет, али јесте учинио повреде радне обавезе из члана 70. став 1. тачке 2. и 25. Колективног уговора - неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза, односно нецелисходно и неодговорно коришћење средстава.

Означене повреде радне обавезе тужилац је, по налажењу другостепеног суда, учинио скретањем са руте превоза која је у функцији обављања пословне делатности туженог, ради обављања приватног посла и тако одступио од обавеза из члана 9. анекса уговора о раду од 20.06.2013. године.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право, због чега нису основани наводи ревизије којима се оспорава правилност примењеног материјалног права.

У овом случају није било спорно да је тужилац за сопствене потребе искористио возило туженог, тако што је у току радног времена скренуо са пута којим се враћао у магацин туженог у ..., преузео канту моторног уља коју је превезао у кабинџи возила. Овим радњама тужилац је испољио понашање које се може подвести под несавесно извршавање радних обавеза, што је разлог за отказ уговора о раду предвиђен чланом 179. став 1. тачка 2. Закона о раду и општим актом туженог - чланом 70. став 1. тачка 2. Колективног уговора.

Из ових разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић